

ΛΙΛΗΣ ΙΑΚΩΒΙΔΗ
ΦΩΤΕΙΝΕΣ
ΩΡΕΣ

ΑΘΗΝΑ 1932

ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΩΡΕΣ

ΛΙΛΗΣ Μ. ΙΑΚΩΒΙΔΗ

ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΩΡΕΣ

Τον βιβλίον Αφ. Π. Ι. α. β. γ.
Πω. εν γενικά μουσική
Με βιβλίου εν λ. α. β. γ.
Μεγ. Μ. Γαλατίας
15/7/32

ΕΚΔΟΤΙΚΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ»
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Ἀγαπητὴ Κυρία,

Μὲ συγκινεῖ κατάβαθα ἡ τιμὴ πού μοῦ κάνετε παρακαλώντας με νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου γιὰ τὰ ποιήματά σας, πού ἐκφράζουν μιὰ τόσο ἀτομικὴ καὶ τόσο δροσάτη αἰσθαντικότητα, καὶ σᾶς χρεωστῶ χάρη γιὰ τὴ ζωηρότατη εὐχαρίστηση πού ἔνοιωσα ἀπ' τὴν ἀνάγνωσή τους.

Ἐξὸν ἀπ' αὐτό, ὁ ἄξιος «**Νουμάς**» σᾶς ἔδειξε, μὲ τὴ δημοσίευσή τους, τὴν ἐχτίμηση πού πρέπει κανεῖς νᾶχη γιὰ τὸ ποιητικὸ σας χάρισμα. Ἀνάμεσα στὸ εὐωδιαστὸ δεμάτι σας μοῦ ἄρresαν ξεχωριστὰ τὰ : **Σήμερα, Κοιμᾶται τὸ παιδί μου, Βοσκόπουλο**, γεμάτα ἀπ' τὸν παλμὸ τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ, κι ἀκόμη ἡ **Ἀφροδίτη**, τὸ **Δάσος**, στὰ ὁποῖα ὁ στίχος σας παίρνει μιὰ σταθερότητα μοναδική. Ἀπὸ τὸ σύνολο μαντεύω πὼς ἔχετε κιόλας ἔτοιμη ὀλόκληρη συλλογή. Ἡ γλῶσσα σας εἶνε ξελαγαρισμένη ἀπὸ ἀνεκατώματα πού χτυποῦν ἄσκημα, καὶ παραδειγματιστήκατε ὑπέροχα ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ ἀσύγκριτου Παλαμά. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μόνο μιὰ συμβουλή: ν' ἀποφεύγετε τὶς ρίμες τῆς ἴδιας κατηγορίας καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὰ κτητικὰ **μου** καὶ **σου**.

Πρᾶμμα πολῦτιμο· ἔχετε τὸ αἶσθημα τοῦ ρυθμοῦ, ὅπως δείχνει ξεχωριστὰ ἡ **Ἐπικλήσῃ σας σὶν Ἔρωτα**. Κι αὐτὸ εἶνε ἓνα προτέρημα οὐσιαστικὸ, ἐκεῖνο πού μᾶς φανερῶνει τὸ γεννημένο ποιητὴ. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ξαφνιάστηκα μαθαίνοντας πὼς ἡ Ποίηση στάθηκε γιὰ σᾶς μιὰ κλίση ἀπὸ τὰ παιδικὰ σας χρόνια.

Ὁλόκαρδα

ΦΙΛΕΑΣ ΛΕΜΠΕΓΚ

Λὲ Νεβίλ Βὼ 7 Ἰουνίου 1931

Κριτικὸς τοῦ «Μερχὺρ ντὲ Φράνς»

ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ἐσύ, ποῦ τὶς εἰκόνες ἀνασταίνεις
μὲ τὸ χρωσιτῆρά σου, τὸ μαγικὸ ραβδί,
καὶ στὸν πίνακα ξέρεις καὶ τὶς δένεις
μὲ τὴν ἔμπνευση καὶ μὲ τὴ σπουδὴ,

Ζωγράφε, στὸ ἐργαστήρι σου ὅταν μπῆκα
διπλῆ ὄραση μοῦ χάρισε μιὰ μυστικὴ στιγμή. .
Τῆς σκέψης σου ὑποταχτικὰ καὶ τοῦ χεριοῦ σου βρῆκα
τέσσερα πνεύματα : ἴσκιο, φῶς, τὸ χρῶμα, τὴ γραμμὴ.

Κι ἀγνάντια στὴν ἱερὴ σιωπῆ τοῦ ἀπόμερου αὐτοῦ
[τόπου
καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' τὴν πράσινη τῆς φύσης ὁμορφιά,
εἶδα ἓναν κόσμο χωριστό: τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου
ξαναφερμένο ὑπέριτρα, ψυχὴ, στὴ ζωγραφιά.

Κι εἶπα : Πατέρα, βοήθη με, κ' ἐγὼ νὰ τραγουδῶ
καθὼς ἐσύ μπορείς καὶ ζωγραφίζεις,
στὸ λόγο ἐγὼ νὰ κυβερνῶ τὸ στίχο, ὡς μέσα ἐδῶ
τὰ χρώματα, Ζωγράφε, ὀρίζεις.

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΟ

Βοσκόπουλο, έρωτόπουλο, σὲ εἶδα στ' ὄνειρό μου, σὲ
βρῆκα στὴ ζωή!

Μοῦ ἦρθες, μέσα στῆς νυχτὸς τὴν ὥρα καὶ τοῦ τρόμου,
γλυκὸ καὶ δροσερὸ σὰν τὸ πρωτὶ,
σὲ βρῆκα στὴ ζωή... σὲ εἶδα στ' ὄνειρό μου....

Δὲν ξέρω... πὼς σ' ἀγάπησα, μονάχα αὐτὸ γνωρίζω,
καὶ πὼς μὲ τρώει παθητικὴ γιὰ σένα μιὰ τρεμούλα,
καὶ πὼς μὲ σὲ στὰ εἰδύλλια τῶν πόθων ζῶ κι ὀρίζω
καὶ σὺ σαι τὸ βοσκόπουλο καὶ ἴγώ ἢ βοσκοπούλα,
καὶ σὺ καὶ ἴγώ, ἕνας ἔρωτας, καὶ σὺ καὶ ἴγώ, ἕνα γένος,
δική σου νύφη ἐγὼ καὶ σὺ γαμπρὸς ὄνειρεμένος!
Δὲν ξέρω.... πὼς σ' ἀγάπησα, μονάχα αὐτὸ γνωρίζω....

Ἐγὼ ἂν μιλῶ κι ἂν τραγουδῶ, σὺ βλέπεις καὶ σωπαίνεις
κι ἀξίζει κάθε σου ματιά, τοῦ κόσμου τὰ μιλήματα
ἢ σιωπὴ σου εἶναι φωνὴ μιᾶς λύρας μαγεμένης,
βουβὸ τὸ στόμα σου, γιὰ τὸ κλείσαν μὲ φιλήματα
οἱ Χάριτες κ' οἱ Μοῖρες....

Ὅση ὁμορφιά κι ἂν ἔλαβες, ὅσ' ἀγαθὰ κι ἂν πῆρες,
μέσα στὰ μάτια σου τὰ κλεῖς ποὺ εἶναι δυὸ μαγνήτες,
μάτια λιοπύρια τῶν καρδιῶν καὶ μάτια καταλύτες!
Ἐγὼ ἂν μιλῶ καὶ τραγουδῶ, σὺ βλέπεις καὶ σωπαίνεις.
Βοσκόπουλο, έρωτόπουλο, μ' εὐφραίνεις, μὲ τρελλαίνεις,
καὶ τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ψυχῆς περνώντας τὰ λαγκάδια
τραβᾶς στὴν έρωτοβοσκὴ τοὺς πόθους μου κοπάδια....

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὅποιος μπροστὰ σ' ἐσένα τὰ γόνατα λυγίση
προσκυνητῆς φερμένος κι ἀπ' ὅποια γῆ, Θεά,
ξάφνου φτερὰ θὰ νοιώσῃ νὰ τόνε πᾶν ψηλά·
γύρω σου ψυχὴ παίρνει πρωτόφαντη καὶ ἡ φύση.

Ὁ Ὀλυμπος ἀκέριος, σ' ἐσέ ἔχει κατοικήσει
κι εἶν' ὑποταχτικοὶ σου ὅλοι οἱ Θεοί, Θεά,
ἤρωες σὲ καμαρώνουν, κι ἐγὼ μαζὶ ἢ σκια
καὶ τ' ἄστρα τρέμουν σάμπως νὰ σῆχουνε φιλήσει.

Ὅπου εἶσαι, Ἐρωτες εἶναι νεκροὶ ἄγνωστοι τὰ μίση,
δικός σου ὁ κόσμος πάντα, ἀβράδυστα Θεά,
παρόντα, ξεχασμένα, ὅλα σβυστά, μακρὰ,
μιὰν ἄσβυστη λαμπάδα σοῦχουν στὰ πόδια ἀφίσει.

Ὅμως μπροστὰ σου φέρνω σὰν τάφου κυπαρίσσι
τὸν πόνο μου στὰ ξένα, κι ἡ ὄψη σου, Θεά,
μοῦ φέρνει κάποια λόγια ξεχωριστὰ βαθεῖα,
γιὰ τ' ἢ Ἑλλάδα μ' ἔχει, ἢ Ἑλλάδα σου γεννήσει.

Γιὰ τ' εἶσαι πάντα ξένη καὶ σάμπως σ' ἐρμοκκλήσι
κλεισμένη καὶ δεμένη, κι ὅσο κι ἂν εἶσαι Θεά,
Βασίλισσα τοῦ Ὀλύμπου, κι ἄς σὲ δοξολογᾶ
τὸ θάμπωμα τοῦ κόσμου στὸ μαγικὸ Παρίσι,

Γιὰ τ' εἶσαι τῆς Ἑλλάδας σπέρμα καὶ θάμα. Ἡ Δύση
τοῦ κάκου σ' ἔχει κλείσει στὰ βρόγια της, Θεά
ἢ Ἀνατολὴ προσμένει στὴν Ἀττικὴ χαρὰ
τὰ μαρμαρένια στέρνα καρδιὰ νὰ σ' ἀναστήσῃ

ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΛΟΣ

Ένα πλάσμα πού σοῦ φέρνει λύπη
νά τὸ βλέπης· ξάφνιασμα εἶναι καὶ τρομάρα,
μὰ παράξενο μοῦ λέει καρδιοχτύπι
νά τὸ τραγουδήσω στὴν κιθάρα.

Ποιά τὰ χρόνια του; δὲν ξέρω· παιδί ἀκόμα,
καὶ τὸ σῶμά του σὰ γέρου κουρασμένο,
νευριασμένο τρεμοσάλεμα τὸ στόμα,
μάτι, καὶ στὴ νύστα του ἀγριεμένο.

Ἄρρωστος; τρελλός; σημαδιακός;
ποιός τὸ ξέρει, Θεέ μου! Ποιός τὸ ξέρει!..
κι ἂν δυστυχισμένος, κι ἂν κακός,
στέκει σὰν ἀγρίμι σὲ καρτέρι.

Ἡ ὄψη του σκορπίζει μιὰ λαγνεῖα,
σὰν τὸ σάτυρο ἀνατρίχιασμα σοῦ σπέρνει,
μὰ στὸ πρόσωπό του μιὰ μελαγχολία
ξαφνικὰ χυτὴ σὲ συνεπαίρνει.

Κάποτε ὄνειρα θαρρεῖς πὼς κυνηγάει,
πὼς ὁ νοῦς του σ' ἄλλους κόσμους ἀρμενίζει,
σὰ σκυλλὶ κάποτε ἀπλώνεται, λιγάει
τὸ κορμί του καὶ μυρίζει καὶ γαυγίζει,

Ἄου τύχει θηλυκὸ νὰ τὸν σιμῶση
περασμένη, κορασίδα, κυρά, δοῦλα,
πὼς τὸν πιάνει τοῦ σπασμοῦ ἢ τρεμοῦλα,
χέρι ἀρπάγι πὼς εἶν' ἔτοιμος ν' ἀπλώση!

Ζητιανεύοντας μισόγυμνος, δαρμένος,
μὲ τοῦ ἀνθρώπου ζῆ τὴν καταφρόνια·
μόνο ὁ ποιητής, ἄμοιαστο γένος,
μυστικὴ νοιώθει γιὰ κεῖνον μιὰ συμπόνια.

Κάθε πού θάρθῃ νὰ μοῦ χτυπήση
γιὰ ψωμί τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου—
ἂ κατάντια τοῦ συλλοῖκοῦ μου!—
μοῦ ξυπνάει παράξενο μεθύσι.

Τ Ο Δ Α Σ Ο Σ

Είναι μικρὸ τὸ δάσος μου, μικρὸ
τὸ καλύβι πού μέσα του ἔχω στήσει·
μὲ φτάνουν καὶ τὰ δυὸ γιὰ νὰ χαρῶ
τὴν ἀπέραντη ὀλόγυρά μου φύση.

Μικρά, μεγάλα, καὶ τὰ μακρυνά,
τὰ πράσινα μιὰ γαλανὴ λουριδα
καὶ σὰν ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παληὰ
γνωριμιά μου κι ἀγάπη καὶ πατρίδα.

Τὰ δένδρα λιγοστά, περίσσια, ὦ, πῶς
τὸ καλύβι μου τὸ σφιχταγκαλιάζουν!
ὁ μουσικὸς κι ἑνὸς πουλιοῦ σκοπὸς
ὄλα ἓνα βιδὸς, βαθειὰ μ' ἀναγαλλιάζουν.

Τὰ πάντα μὲ κρατοῦν ἠδονικὰ
μπλεγμένη μέσ' στὰ μαγικά τους βρόχια,
τὰ βουβὰ μοῦ λένε πόσα μυστικά,
θησαυροὺς μοῦ ἐμπιστεύεται κι ἡ φτώχεια.

Τὰ γυμνά, τὰ τριμμένα, τὰ παληὰ
λάμπουν ντυμένα μιὰ θωρηὰ καινούργια,
τὰ σερπετὰ διψᾶνε γιὰ φιλιὰ,
ὄνειρεύονται ἀνθούς καὶ τὰ παλιούρια.

Δουλιές, παιχνίδια, δρόμοι, ἀχνοί, φωληές,
τὰ ξέφωτα, οἱ σκιές, τὰ δεντροκλάδια
καὶ τὰ ὑλικά καὶ τ' ἄϋλα, ἀγκαλιές
μοῦ γίνονται, καὶ πειρασμοὶ καὶ χάδια.

Θέλω μὲ τὶς ἐληές νὰ ῥιζωθῶ,
μὲ τὰ πεῦκα νὰ πάω καὶ μὲ τὰ ρείκια,
νὰ μὲ κόψουν καὶ μὲ σὰν τὸν ἀνθό,
νὰ ζήσω, νὰ χαθῶ σὰν τὰ τζιτζίκια.

Θέλω μὲ τὰ παιδάκια μου γυμνὴ
νὰ παίζω, νὰ βουτιέμαι, νὰ κυλιέμαι
καὶ στὴ δρακόντισσα τὴν ἠδονὴ
βασιλοπούλα, σκλάβρα νὰ πουλιέμαι.

Φτάνει νὰ μοῦ δονήσῃ τὴν καρδιὰ
κατάβαθα τ' ἀνάλαφρο ἀγεράκι
καὶ τῆς ἀκρογυαλιᾶς ἡ ἀμμουδιὰ
τοῦ καλυβιοῦ ἀπόξω καὶ τὸ ρυάκι.

Στὶς χορδὲς τῆς ψυχῆς μου ὄλα βάνουν
κίνηση πού δὲν ἔχει τελειωμό·
τοῦ κάκου ὄσα ζητοῦν νὰ μὲ πεθάνουν!
εἶμαι ἡ πνοὴ χωρὶς τὸν πεθαμό.

Ἐδῶ σὰν προσευχὴ καὶ ἡ ταραχὴ
χυτὴ μιὰ γλύκα ὀλοῦθε. Ἀπὸ γαλήνη
σπλαχνικὴ ξεχειλίζει μου ἡ ψυχὴ
καὶ μεθάει, σὰν παληὸ κρασί νὰ πίνῃ.

Κόσμος ἐδῶ μὲ τὴ ματιὰ μου σπέρνω
καὶ κόσμος μὲ τὸ κέφι μου χαλῶ·
ἐδῶ μπορῶ καὶ στὸ βιβλίό σὰ γέρον
νὰ βρῶ τὸ δένδρο, τ' ἄστρο, τὸ γιάλο.

Ἡρώας ἐδῶ τῆς νιότης, καὶ τὸ θράσος
κι' ἡ δείλια ἐδῶ σὰν κόρης ἀσπασμός,
ἡ ζωὴ σ' ἓνα καλύβι μέσ' στὸ δάσος
τῆς παράδεισος εἶναι ὁ λυτρωμός.

ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Πῶς περπατοῦσα ἀστόχαστη προτοῦ νὰ σὲ γνωρίσω,
καλέ μου καὶ μεγάλε Ὀδηγητή!
σὰν ἄσκοπος ὁ δρόμος μου, σκοτάδια μπρὸς καὶ πίσω,
κι ἄς ἤμουν στής ζωῆς μου τὴν αὐγή.

Καὶ πρόσωπα καὶ πράγματα μύριζαν παληοσύνη
σὰ νάτανε τοῦ σκόρου ὅλα τροφή,
καὶ ἡ νύχτα μὲ φοβέριζε σὰν ἀπεραντισμένη,
κι ἤμουνα σὰ νεκρὴ χωρὶς ταφή!

Ὅταν ἀντίκρουσα ἔξαφνα τοῦ τραγουδιοῦ τὸν ἥλιο,
τὸν ἥλιο πὸν ξημέρωνε ἀπὸ Σέ,
στής Μούσας σου μ' ὀδήγησες τ' ὀλόφωτο βασίλειο,
σ' αἰσθάνθηκα, βαθύτατε παλμέ.

Καὶ κάτι μέσα μου ἄγνωρο γλυκύτατα ἐγεννήθη
καὶ κάτι σὰ νὰ μοῦδινε φτερά,
σὰ φλογισμένα τᾶσφιξα στὰ χέρια μου τὰ στήθη,
καὶ σὰν ἀλαφιασμένη ἀπὸ χαρά.

Ὅστερα μ' ἤρε μιὰ σιωπή, κι ἔστεκε σιὸ βυθὸ τῆς
ἐκστατικὸς ὁ νέος μου λογισμὸς,
ὅσο ἀντηχοῦσε μουσικὸς καὶ χύνονταν ζωοδότης
τοῦ τραγουδιοῦ Σου ὁ γίγας λυρισμὸς.

Τῶν ὀμματιῶν σου ἀστράψε τὸ φῶς μέσ' στήν ψυχὴ μου,
μ' ἄγγιξε μιὰ λαχτάρα ἱερή,
κι ὅλα τ' ἀνατριχιάσματα τοῦ τραγουδιοῦ, Ποιητή μου,
μοῦ τᾶσπειρες, μοῦ τᾶδωκες, Ἐσύ!

Πάντ' ἀνοιχτά, πάντ' ἄγρυπνα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου
θὰ κρατοῦν γητεμένες τίς ματιές,
Οἱ «Βωμοὶ σου» λατρεῖες μας, κι ἡ «Ἀσάλευτη Ζωὴ
τῶν καρδιῶν θὰ σαλεύη τίς φωτιές. [σου]

Ὅ,τι ἔχτισες, ὅ,τι ὕψωσες, νὰ πέση, νὰ χαλάση
σιὸ πέρασμα τοῦ χρόνου δὲ μπορεῖ.
Γίνονται καὶ ξεγίνονται πολλὰ σ' αὐτὴν τὴν πλάση,
τὸ πνεῦμα ἀπάνω ἀπ' ὅλα πνέει καὶ ζῆ.

ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Σὲ τούτη τὴν ἀπόμερη
τῆ σκοτεινῇ ταβέρνα,
κάπελα, φέρε τὸ κρασί,
σύντροφε, κέρνα, κέρνα.

Ἡ ἀνοιξη τριγύρω μου
ἄς λάμπει, ἄς ἀνθίζει,
γύρω μου ἄς δέρνεται ἡ ζωὴ,
ἄς κλαίει, ἄς ἀπελπίζει.

Γύρω μου ἂν ὄλα χαίρονται
κι εἶναι ὄλα πανηγῦρι,
μένα ἢ χαρὰ μου βρίσκεται
σὲ τοῦτο τὸ ποτῆρι.

Μέσα μου εἶν' ὄλα χειμωνιά,
μέσα μου εἶν' ὄλα κλάμα,
μέσα μου πόθοι ἀπλήρωτοι
μοῦ πλέκουν βουβὸ δρᾶμα.

Κι ἂν μέσα μου ὄλα χειμωνιά
κι ἂν μέσα μου ὄλα κλάμα,
σύντροφε, βάλε μου νὰ πιῶ
ἀπ' τὸ κρασί τὸ θάμα.

Μέσ' στὸ κρασί εἶν' ἡ νιότη μου
καὶ μὲ προσμένει πάλι
τὰ ρόδα της τὰ ὀλόδροσα
στεφάνι νὰ μοῦ βάλῃ.

Μέσ' στὸ κρασί εἶν' ὁ ἔρωτας
καὶ μὲ παραμονεύει
γιὰ νὰ μὲ δώσῃ τῆς φωτιᾶς
ποῦ καίει καὶ ποῦ μαγεύει.

Μέσ' στὸ κρασί μὲ καρτεροῦν
τὰ κρίματα, τὰ πάθη,
ποῦ μόνα ξέρει τα ὁ παθός,
δὲ γράφουν οἱ ζωγράφοι.

Μὲ τὸ κρασί μοῦ κελαῖδοῦν
τῆς μοναξιᾶς τ' ἀηδόνια
καὶ μεγαλώνει μέσα μου
τοῦ κόσμου ἢ καταφρόνια.

Μὲ τοῦ κρασιοῦ τὸ κέρασμα,
μὲ τοῦ κρασιοῦ τὸ ψέμα
περνάει μέσ' στὶς φλέβες μου
ἐνὸς Θεοῦ τὸ αἷμα.

ΕΡΩΤΑ...

Ἔρωτα,
σὲ βλέπω καὶ σ' αἰσθάνομαι παντοῦ μέσα στὸ σπίτι
πού στέκω στὴ δουλειὰ σκυφτή,
βράδυ, στὸ φῶς τοῦ λύχνου μου, στὸ φῶς τ' ἀποσπερίτη
καὶ στῶν παιδιῶν μου τὴ θωριά, γλύκα καμαρωτή,
στῆς νύχτας μου τὰ ὄνειρατα, στὰ βάσανα τῆς μέρας,
στῆς γυναικὸς τὸ σκλάβωμα, στὴ δόξα τῆς μητέρας,
σὲ κάποια κελαϊδήματα πού, ὅταν τὰ γροικῶ,
δὲν ξέρω, ἀπὸ τὰ σπλάχνα μου ἂν ἔρχονται νὰ εἰπῶ
ἢ ἀπὸ κάποια πού πετοῦν πουλάκια χρυσοφτέρωτα,
Ἔρωτα...

ΜΕΘΩ...

Μεθῶ
μὲ τὶς ἀνέφελες αὐγὲς καὶ μὲ τὰ δειλινὰ
τὰ χρυσονεφωμένα,
μὲ τῶν παιδιῶν μου τὴ γλυκεῖα φωνὴ πού μὲ ξυπνᾷ,
μὲ δυὸ ματάκια στ' ὄνειρο πού βλέπω γαλανὰ,
μὲ δυὸ λογάκια στοργικὰ στὸν ξύπνο μου ἀκουστά,
μὲ ὅ,τι προσμένω κι ἔρχεται, μ' ὅ,τι ἄδικα ποθῶ
Μεθῶ.

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὅρεχτηκα τοῦ ἀπέραντου νέου κόσμου
τὴν τύρβη, τὴν ἀπάντεχτη ὁμορφιά,
κι εἶδα ν' ἀνοίγεται ἄβυσσος ἐμπρὸς μου
τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἢ ἀπεραντωσιά.

Στὸ τρανὸ θαλασσόδαρτο καράβι
ἀψήφησα δεινὰ καὶ ριζικά.

Ἀπὸ τότε τὸ ἀπίστευτο δὲν παύει
ταξίδι τὰ συλλοϊκά μου νὰ πλανᾶ.

Σὲ ξελογιάστρες, ὑπερπόντιες χῶρες,
πολυάνθρωπες, γοργές θαματοουργές,
ἐκεῖ δὲν ξέρουν ἄργητα οἱ ὄρες,
ὄνειρατα δὲν χαίρονται οἱ αὐγές.

Σέρνεται ἐκεῖ ὁ θνητὸς ἀπάνου, κάτου,
χωρὶς τὴν ἔγνοια τῆς δουλειᾶς δὲν ζῆ,
ἐκεῖ αἰσθάνεται τὴ μικρότητά του
καὶ τὴ μεγαλωσύνη του μαζί.

Ἐκεῖ τὸ βιδὸς ἢ πιὸ μεγάλη χάρη
Θεὰ δημιουργήτρα ἢ μηχανή,
ὁ ρυθμιστὴς τῶν ὄλων τὸ δολλάρι
κι ἡ ἐπιτυχία, ἢ πιὸ γλυκειὰ ἠδονή.

ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἔλα καὶ τὴν πνοή μου μοσκοβόλησε,
ἔλα καὶ τὸ κορμί μου πότισέ μου,
ἔλα καὶ τὴν ψυχὴ μου νεκρανάστησε,
καλέ μου !

Ἔλα καὶ κάνε με ὅ,τι θές : γυναῖκα Σου,
ἔρωμένη Σου, ἀρραβωνιαστικιά Σου,
ἢ δέσποινα ἢ δουλεύτρα, εἶμαι στὰ πόδια Σου,
δικιά Σου !

Κάθε φορά, οὐρανέ, πὺ θάγναντέψω Σε
ξάστερα, τῆς νυχτιᾶς μου τὸ σκοτάδι,
ὅπου βρεθῶ μοῦ ἀνοίγεις τὸν Παράδεισο
στὸν Ἄδη.

Φυτρώνουνε τὰ χάρδια ἀπὸ τὰ χέρια Σου
σὰν ἀπὸ τὸ ὑγρὸ τὸ χῶμα ἢ χλόη,
τ' ὄνειρο πὺ με ζῆ καὶ ὁ πόθος Σου, ἀφιαστε,
μὲ τρώει.

Τῶν παρθένων τῆς γῆς γιὰ νὰ τὴ σβύσουνε
τὴ δίψα τὴ δική σου, Ἔρωτα γίγα,
τὰ κρυφὰ κάλλη τ' ἄγγιχτα εἶναι ἀσήμαντα
καὶ λίγα.

Τὰ μπράτσα σου τριχιές γιὰ τ' ἄλυσσόδεμα
τοῦ κόσμου εἶν' ἢ χαρὰ τὸ πρόσωπό Σου
καὶ γιὰ νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια μου ἔχουν ἥλιο τους
τὸ φῶς Σου !

Ἔλα σὲ μὲ σὰ Χάρος ἢ σὰν Ἄγγελος
μὲ τὸ δρεπάνι ἢ μὲ τὸ κρίνο δράμε·
γιὰ θερισμὸ ἢ γιὰ βλάστηση εἶμαι ὀλόγυμνη
καὶ νᾶμαι...

ΕΛΛΗΝΑ ΠΑΜΕ

*Ἔλα νὰ πᾶμε, Ἀγάπη μου, σὲ μακρυνὰ ταξίδια,
ὡ ροδοκόκκινη ἀλλαγὴ, στὰ ὠχρὰ στὰ ἴδια,
μὲ νέα ζωὴ ἅς τὰ ζήσουμε ὅσα παλιὰ ἀγαπᾶμε,
ἔλα νὰ πᾶμε.*

*Ἄλλα φιλιὰ στὴν ἀγκαλιὰ διψῶ μιᾶς ἄλλης φύσης,
μὰ ὅπου σταθεῖ ἡ ἀγάπη μας δὲ γίνεται φωλιά ;
Ὡ οἱ κῆποι τῆς Ἀνατολῆς καὶ σεῖς, βουνὰ τῆς Δύσης,
ἄλλα φιλιὰ !*

*Μὲ περιμένει στοῦ γιαλοῦ τὴν ἄκρη ἓνα καράβι
καὶ τὸ γοργὸ καράβι νά ! Ὡ δρόμοι φτερωμένοι,
κάτι πού σπλάχνα καὶ κορμὶ νὰ μοῦ τραβάη δὲν παύει,
μὲ περιμένει.*

*Τὰ μαῦρα ξένα σὰν τὴ γῆ πού τὴ θερίζει ἀκριδα
μά, ὦ τῆς ζωῆς μου σκλαβωτὴ, τὸ ξέρεις πὼς μὲ σένα
στὴν ἄκρη καὶ τῆς γῆς, παντοῦ μοῦ γίνονται πατρίδα
τὰ μαῦρα ξένα.*

ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΜΑ

Καλῶς ἦρθες, ὁ παράδεισος,
καλῶς ἦρθες, ἡ ἁμαρτία,
λιγωμένη ἀπὸ τὴν πείνα σου
καὶ σωμένη ἀπ' τὴ νηστεία.

Ἦρθες, καὶ τῆς γλύκας ἀνοιξαν
γιὰ μὲ ὅλοι οἱ καταρράχτες
καὶ τῆς ἀνοιξης κελιάϊδισαν
καὶ τοῦ πόθου ὅλοι οἱ κρᾶχτες.

Πᾶμε πάλι ἐκεῖ πού ξέρομε,
πᾶμε ἐκεῖ πού ξαναζοῦμε
κι ἂν προσμένῃ ἐκεῖ κι ὁ θάνατος,
πᾶμε ἐκεῖ ν' ἀναστηθοῦμε.

Καλῶς ἦρθες μὲ τὸν ἄνεμο,
καλῶς ἦρθες μὲ τὰ χιόνια,
ζέφυρο κάνεις τὸν ἄνεμο
καὶ τὰ χιόνια χελιδόνια.

Καλῶς ἦρθες μὲ τὸν ἔρωτα,
μὲ τὴ νιότη, μὲ τὴν πλάση
κι ἂν μοῦ φύγῃς, ἡ Ἀγάπη μου
Ἡλίου ἀχτίνα θὰ σὲ φτάσῃ.

ΑΧ! ΟΙ ΠΙΚΡΕΣ ΑΣ ΘΕΡΙΕΥΟΥΝ....

Ἄχ! οἱ πίκρες ἄς θεριεύουν,
ἄς μὲ τυραννοῦν
χάρες μυστικῆς μου γενεύουν
καὶ μὲ συμπονοῦν.

Μέσα μου κι ἀγάλια, ἀγάλια,
γλύκες δροσερές,
αὔρες, κρῖνα στ' ἀκρογιαλία,
γίνονται χαρές.

Ὅ,τι ὠραῖο ἔξω, τὸ νοιώθω
μέσα μου βαθειά,
σὰ μιᾶς θείας ἀγάπης πόθο,
σὰν καλὴ ξωθιά.

Μέσα μου ἕνα συντριβάνι
σβύνει τὴ φωτιά,
μὲ φουντώνει καὶ μὲ κάνει
μιὰ χλωρὴ μυρτιά.

Η ΧΑΡΑ ΜΟΥ

(ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΜΟΥ ΑΘΗΝΑΣ ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ)

Τώρα πού ἄνοιξε φτερά
καὶ μου πέταξε ἡ χαρά,
τώρα μέρα δὲν περνᾶ,
τώρα νύχτα δὲ γυρνᾶ,
πού νὰ μὴ τὴν δῶ μπροστά μου
μὲ τὸ φόρεμα τοῦ γάμου,
τὴ χαρά μου.

Τώρα πού ἄνοιξε φτερά
καὶ μου πέταξε ἡ χαρά,
τώρα μου ἔγινε ἡ χαρά
τάραγμα ἄγριου βοριᾶ,
τώρα μου εἶναι συφορὰ μου
μέσ' στὰ σωθικά μου
ἡ χαρά μου.

Τώρα πού ἄνοιξε φτερά
καὶ μου πέταξε ἡ χαρά,
μέσα μου σαράκι, ὦ νά!
μὲ τρυπάει, μὲ τυραννᾶ,
καὶ τὸ φόρεμα τοῦ γάμου
πού τὴν ἔντυνε τὸ βγάνει,
σάβανο γιὰ μὲ τὸ κάνει
ἡ χαρά μου.

Η ΧΑΡΑ ΜΟΥ

Τώρα πού άνοιξε φτερά
και μου πέταξε ή χαρά,
μούγινε ή ζωή καϋμός
κι αφρισμένος ποταμός!
Φυλακής ή πλάση τοίχος
τό τραγοῦδι βραχνός ήχος...
Ποιός θα πή την έρημιά μου;
Δέ μπορώ να ζήσω δίχως
τή χαρά μου.

ΣΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΥΝΤΑΞΙΔΙΩΤΗ

Σάλευε ή ξένη θάλασσα τό ξένο τό βαπόρι,
ξένες και οί γλώσσες γύρω μου, ξένη άναστρη ή νυχτιά·
ξένα τραγούδια άκούγονταν ψηλάθε από την πλώρη,
τ' ώραϊο κορμί σου μου άνοιγε διάπλατα την καρδιά.

Ξένος και σύ, και οί δυο στιγμής τυχαϊοι συνοδοιπόροι.
τά μάτι σου με τρύπαγε, ξένη κι αυτό σαϊτιά,
μά όσο κι αν άνοιγε ή πληγή τον πόθο δέν ήμπόρει
να βρη από σέ, σαϊτευτή, τή γνώριμη γιατριά.

Σαν έφηβος όρεχτικός, αρχαϊος Άλκιβιάδης,
στην άγκαλιά σου έπόθησα τρελλά να κοιμηθῶ.
Μακαρισμένα Άηλύσια θάταν μ' έσε και ό Άδης.

Με κοίταζες σα νάθελες τό μυστικό μου άνθό...
μά τής άπόφασης και οί δυο δέν κάναμε τό βήμα:
τον πόθο μας αφήσαμε μνήμα να βρη τό κῆμα.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Αυτό τὸ κόκκινο λουλουῖδι
τὸ λογικό μου παίρνει,
σὲ λεπτοσκάλιστο ποτῆρι
τῆ θύμησή μου φέρνει

Μαστορεμένο μὲ φροντίδα
πιτό, γιὰ νὰ γιομίση
ὅπ' τὰ πιοτὰ πού μᾶς εὐφραίνουν
μ' ἓνα γλυκὸ μεθύσι.

Ἄμύριστο κι ὁμως μυρίζει
σὰ μόσκος καὶ λιβάνι,
μιὰ γλύκα ἀμίλητη σκορπάει
καὶ τὴν ψυχὴ μου πιάνει.

Μαγεύοντας ξυπνάει ἐντός μου
πεῖνα καὶ δίψα γιὰ τὸ πάθος,
Θεέ, τὸ χροῶμά του μὲ ρίχνει
στῆς ἡδονῆς τὸ βάθος.

Στὴν ἔκσταση μιᾶς θείας μανίας
μὲ κάνει νὰ σπαράζω,
τὰ πάντα νὰ ξεχνῶ, τὰ πάντα
σ' αὐτὴ νὰ θυσιάζω.

Αὐτὸ τὸ κόκκινο λουλουῖδι
εἶν' ἡ ζωὴ πού μὲ μεθάει·
Δὲν ξέρω ἄλλη ζωὴ! Εἶν' ἡ μόνη
μὲ ζῆ καὶ μὲ τραβάει.

ΕΙΜΑΙ ΣΑΝ ΕΝΑ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΛΑΔΙ...

Εἶμαι σὰν ἓνα πράσινο κλαδί ἀποκομμένο
ἀπὸ τὸ δέντρο πού πρωτόειδε τὴ ζωὴ,
σὲ κάποιον γιὰ νὰ φυτευτῆ, ποῖος ξέρει, περιβόλι,
γιὰ μιὰ δική του δεύτερη καινούργια ἀνθοβολή!

Καὶ βρέθηκε τὸ πράσινο κλαδί τὸ ἀποκομμένο
ἀπὸ τὸ δέντρο πού πρωτόειδε τὴ ζωὴ,
βρέθηκε ἀφύτευτο ριχτὸ σὲ μιὰ γωνιά, πού ἥλιος
δὲν τὴ ζεσταίνει, ἀπότιστη κι ἀπ' οὐρανοῦ βροχή!

Δὲν τὸ δροσίζει τὸ νερό, δὲν τὸ ποτίζει ὁ ἥλιος,
δὲν τὸ φιλεῖ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς, καὶ τὸ πουλί
δὲν κελαῖδεῖ στὸ πράσινο κλαδί τ' ἀποκομμένο
ἀπὸ τὸ δέντρο πού πρωτόειδε τὴ ζωὴ.

Ἔλα καὶ σκόρπισε βοριά τὰ φύλλα μου πρὶν πέσουν
κι ἀπὸ τὰ πόδια πατηθοῦν στ' ἀκάθαρτα τοῦ δρόμου,
ἢ φέρτε με στὸ δέντρο ἐκεῖ πού τὴ ζωὴ πρωτόειδα
καὶ τ' ἀηδονιοῦ πρωτάκουσα τὴ γλύκα στ' ὄνειρό μου

ΣΑΝ ΥΠΟΓΡΑΦΤΗΚΕ ΕΙΡΗΝΗ

Ἔλα, Κυρά και Παναγιά,
πολὺ σὲ καρτερούσαμε, ἔλα·
κι ἂν ἔρχεσαι ἀπὸ τοὺς χαμοὺς κι ἀπὸ τὰ δάκρυα, γέλα.
Τῆς φλόγας τὰ καμίνια
σβύσε τα, ἀλέτρια κάμε τὰ σπαθιά,
τῶν τουφεκιῶν τὰ βόλια κάμε τα ρουμπίνια,
και τῶν αἱμάτων κάμε τα στὰ χέρια σου τ' ἀχνάρια
ρόδα σιτοὺς κήπους, και δροσιὲς ἀπάνου στὰ χορτάρια.

ΚΑΤΙ ΣΠΑΡΑΖΕΙ ΜΕΣΑ ΜΟΥ...

Κάτι σπαράζει μέσα μου
κάποια ψυχὴ φερμένη
ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα
πρὸς τὴ ζωὴ ἀνεβαίνει.
Θεέ μου, εὐλόγα την νὰ ἰδῇ
τὸ φῶς και τὴν ἡμέρα
και νᾶναι πιὸ γλυκειὰ ἀπ' τὸ φῶς
γιὰ μιὰ φτωχὴ μητέρα.
Ψυχὴ ποὺ πρωτοσάλεψες
βαθειὰ στὰ σωθικά μου,
γιὰ σὲ σπαράζει πιὸ γλυκὰ
κι ἀλλόκοτα ἢ καρδιά μου.
Ἄπὸ ποιὸν κόσμον ἔρχεσαι ;
και ποῦ γυρεύεις νᾶμπης ;
πότε εἶσαι μαῦρο σύγγεφο,
πότε σὰν ἄστρο λάμπεις
στον οὐρανό μου, και λογιῆς
λαχτάρεις δοκιμάζω
και τρέμω καρτερώντας σε
και πάλι ἀναγαλλιάζω...
Πότε καθὼς σὲ στοχαστῶ
σὰ θάλασσα μὲ δέρνεις
και πότε στὴν ἀνάπαψη
τοῦ λιμανιοῦ μὲ φέρνεις.

Κάτι επάρχει μέλα μου
πνέμενος ψυχῆς κοίτης
αὐτῆς τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα
τὸς τῆ ζωῆ ἀνεβαίνει.
Θαί μου εὐλόγησόν μου εἶπε
πρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σάρκα
ὅτι τὸ πνεῦμα ἁγίου ἐπέσει ἐπὶ
ἐμὴν καὶ ἐπιθήσει ἐπὶ ἐμὴν
καὶ ἐπιθήσει ἐπὶ ἐμὴν
καὶ ἐπιθήσει ἐπὶ ἐμὴν
καὶ ἐπιθήσει ἐπὶ ἐμὴν
καὶ ἐπιθήσει ἐπὶ ἐμὴν
καὶ ἐπιθήσει ἐπὶ ἐμὴν
καὶ ἐπιθήσει ἐπὶ ἐμὴν

Παρακαλῶ στήν ὑπαρξή
νά μὴν ἐρθῆς, μὰ ὦ φῶς μου,
καὶ πρὶν σὲ ἰδοῦν τὰ μάτια μου
ὑπάρχεις, εἶσαι ἐντός μου,
καὶ πότε λέω μὴ γεννηθῆς,
κλάψα ἢ ζωὴ καὶ μπόρα!
καὶ πότε, φῶς μου, πῶς ἀργεῖς;
μακαρισμένη ἡ ὥρα
ποῦ θὰ ξαφνίσουν τὴν ἠχὴ
ἀρμονισμένα ἀντάμα
τῆς Μάννας σου τὸ σκούξιμο
καὶ τὸ δικό σου κλάμα.

Ε Γ Ω

Ἐγὼ δὲν εἶμαι μέλισσα
νά κουβαλῶ τὸ μέλι
ἀπ' τ' ἄνθια γιὰ τὸν ἄνθρωπο,
σὰν σκλάβο στὴν κυψέλη.
Εἶμαι ψυχὴ ἀέρινη,
μιὰ πεταλοῦδα βγῆκα
ἀπ' τὸ κορμὶ τοῦ σκόληκα
μὲ τ' Ἀπριλιοῦ τῆ γλύκα,
γιὰ νὰ γευτῶ τὸν ἔρωτα
τὸν ἔρωτα τὸν πλάνο
σὲ μιᾶς στιγμῆς παράδεισο
κι ὕστερα νὰ πεθάνω.

Σ Η Μ Ε Ρ Α

Σήμερα τὰ σπλάχνα μου, τὰ θερίζει πείνα
καὶ πλατιά μου ἡ ὄρεξη κι ἡ καρδιά μου ἀκόμα,
ὁμοια λαχταρεῖ φιλι καὶ τροφή στὸ στόμα,
καὶ τραγούδι ὀρέγομαι καὶ διψῶ ρετσίνα.

Χαΐδεψέ με, γέψε με, φίλησέ με, κέρνα
σήμερα ὅλα πύρινα κι ἡ ψυχὴ κι ἡ φύση
στὰ φτερά σου πάρε με βραδυνὸ μεθύσι
κάμε ἀεροκάραβο τὴ φτωχὴ ταβέρνα.

Νὰ γροικῆσῃ ἡδονικὰ θέλω παραμύθια
κι ἀνατρίχιασμ' ἀπὸ μιὰ τραγικὴ ἱστορία
ξάνοιξέ μου οὐρανοὺς, ζέστανέ με θεῖα
στὴ γλυκειά σου μουσικὴ, στὰ δασὰ σου στήθια.

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

Μέσα στὴν ταβέρνα
ἓνας νιὸς ἐκέρνα
συντροφιὰ χρουσῆ,
τὸ γλυκὸ κρασί.

Μέσα στὴν ταβέρνα
ἔπαιξε ἡ λατέρνα,
κι ἤμουνα τρελλὴ
δίψαγα φιλί.

Μέσα στὴν ταβέρνα,
ὁ ἦχος τῆς ἐπέρνα
κ' ἔμπαινε κι ἐκύλα
στῆς καρδιάς τὰ φύλλα.

Μέσα στὴν ταβέρνα
ἓνας νιὸς ἐκέρνα
κι ἀπ' τὸ κέρασμά του
πιὸ γλυκειὰ ἢ ματιά του.

ΜΙΣΕΜΟΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ

Ὁ ζωντανὸς ὁ χωρισμὸς—τὸ λέει καὶ τὸ τραγούδι,
παρηγοριὰ δὲν ἔχει.

Ἀπὸ τὴν ὥρα πού ἔφυγες, ὁ νοῦς μου, ἀγαπημένε,
ὄλο μαζί σου τρέχει.

Παρηγοριά ἔχει ὁ Θάνατος—τὸ λέει καὶ τὸ τραγούδι,
κι ἐλεημοσύνη ὁ Χάρος.

Πέτρα πού δὲν παρηγορᾷ, κι ἀσήκωτο μολῦβι
τοῦ χωρισμοῦ τὸ βάρος.

Σκύβω στὴγκούνια τοῦ παιδιοῦ τοῦ ἀγγελικοῦ π' ἀφίνεις
παρηγοριὰ γιὰ νᾶβρω,
καὶ τ' ἄσπρο τὸ χαμόγελο τῆς ὁμορφιάς του κάνει
τὸν πόνο μου πιὸ μαῦρο.

Ἡ ἀγάπη πάντα εἶναι διπλή—τὸ λέγει καὶ τὸ τραγούδι,
μὰ ὁ καῦμὸς περισσός·
ἕξαφνα μέσ' στὴ μοναξιά πληγώνει καὶ τρομάζει
σὰν ψέμμα καὶ σὰ μῖσος.

Τ' ἀγγελικὸ παιδάκι μας γέρνει τὸ κεφαλάκι
σὰ νὰ τοῦ λέη : « Ἀλήθεια,
μανούλα, λές ! » Καὶ πάσανε στὸ νοῦ μου νὰ βοῖζουν
τὰ ὥραϊα παραμύθια

Τοῦ κάκου τὰ χεράκια του χαρούμενα ἀναδεύει
μέσ' στῆς ψυχῆς τὰ βύθη
γιὰ νὰ τοῦ σπείρη τὴ ζωὴ ! Λυπητερὰ χτυποῦνε
τὰ μητρικά μου στήθη.

ΣΤΟ ΠΛΑΪ ΤΟΥ ΑΝΤΡΑ

Στὸ πλάϊ τοῦ ἀντρα, πῶς ἤθελα.
στὸ πλάϊ τοῦ ἔρωτά μου,
νὰ ζήσω ὅσο νὰ σβύσω,
μὰ κάποτε μιὰ δύναμη
σὰ νὰ μὲ πάη μακρὰ, μακρὰ μου,
σὰ νὰ μὲ φέρνῃ πότε ἐμπρὸς
— Ἄγγελος ; δαίμονας ; γαμπρός ;
καὶ πότε πίσω.

Λευκοντυμένη σήμερα
καὶ μέσα μου μαυρίλα·
στὰ κλώνια μου τῆς ἀνοιξης
λαλοῦνε τὰ πουλιά,
στὰ κλώνια μου κι ἀνθίζουν
τὰ φύλλα τοῦ φθινόπωρου,
τὰ κίτρινα τὰ φύλλα
πῶς κάτου ἀπὸ τὰ πόδια μου
τ' ἀκούω συχνὰ νὰ τρίζουν
σὰν κάποιο πέρασμα
σὰν κάποιο γέρασμα
νὰ τοῦ θυμίζουν ;

Στοῦ κόσμου τὴ γιορτὴ
μὲ τὴ ζωὴ μου τὴ βασανισμένη τί ;
πές τε μου τί προσφέρω ;
εἶμαι γυναίκα ; εἶμαι παρθένα ;

ψυχή *μαι ; σάρκα ; δὲν τὸ ξέρω·
Κι ἂν εἶμαι μιᾶς βροχῆς ρανίδα
δροσοστάλαχτη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς
πρὶν μὲ ρουφήξει τοῦ ἡλίου ἢ ἀχτίδα
ἀφήστε με νὰ ξαναδώσω
γιὰ μιὰ στιγμή πλὴν γοργῆ κι ἀπ' ὅσο
γοργὸς πετάει ὁ νοῦς,
μέσ' στοῦ καθρέφτη μου τοὺς διάφανους βυθοὺς,
ἀφήστε με νὰ ξαναδώσω,
νὰ καθρεφτίσω ἀφήστε με
τοὺς οὐρανοὺς...

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Οἱ δρόμοι ποὺ περνούσαμε μαζί
μᾶς καρτεροῦνε πάντα σὰν καὶ πρῶτα
μὲ τὴ θωριά τους τὴ φανταχτερῆ
ποὺ τοὺς τὴ δίναν τοῦ βραδιοῦ τὰ φῶτα
οἱ δρόμοι ποὺ περνούσαμε μαζί.

Κι ἂν ἄλλαξαν λιγάκι πλουτισμένοι
μὲ σπιτιῶν καὶ μὲ δέντρων ὁμορφιές,
εἶναι γιὰ μᾶς. Ποθήσαν στολισμένοι
νὰ δεχτοῦν τὶς παληές τους γνωριμιές...
* Ἄς ἄλλαξαν λιγάκι πλουτισμένοι.

Τοὺς δρόμους ποὺ περνούσαμε μαζί
τοὺς πέρασα προχτὲς τὴν ἴδιαν ὥρα·
κρυφὴ φωλιάζει μιὰ χαρὰ πυρφόρα
στοὺς δρόμους ποὺ περνούσαμε μαζί.

Εἶναι ἢ χαρὰ μας νεκρὴ ἐκεῖ ; Ποιὸς ξέρει...
Κι ἂν τῆς εἶναι γραφτὸ ν' ἀναστηθῆ
εἴτε ἀπὸ μᾶς, εἴτε ἀπὸ κάποιο ταῖρι
ποὺ θὰ ζῆ τὴ δική μας τὴ ζωὴ ;
Εἶναι ἢ χαρὰ μας νεκρὴ ἐκεῖ ; Ποιὸς ξέρει...

Τοὺς δρόμους ποὺ περνούσαμε μαζί
τοὺς πέρασα τὸ βράδυ χτὲς μονάχη
καὶ κάθε πέτρα, κάθε τους γραμμὴ
καὶ τὰ θολὰ νεράκια τους κι οἱ βράχοι
τὰ τάραξαν δακρυοσταλαγμοί...
Τοὺς δρόμους ποὺ περνούσαμε μαζί.

ΤΙ ΝΑ ΤΑ ΚΑΝΩ Τ' ΑΓΘΑΑ

Καλέ, τί νά τὰ κάνω τ' ἀγαθὰ
ποῦ τῶν ἀνθρώπων ἢ σοφία ἔγιν' αἰτία
τ' ἀγαθὰ τῆς ἡ γῆ νά μᾶς γεννᾶ
σὰν ἀπὸ κάποιου θεοῦ τῆ γοητεία,

στήν ἐντέλεια πολλαπλά, καὶ σὰ στήν πλάση
νά' φεξε μιὰ πνοή ἀναγεννήτρα
μὰ ποῦ φτάνει ἕνας σεισμός νά τῆ σωριάση
καὶ τοῦ κατακλυσμοῦ ἡ ὄρμη ἡ ρουφήχτρα.

Ἐπίστασις δὲν εἶναι γιὰ τὰ ράδια
οὔτε γιὰ τὶς ἀκτίνες X κρυψῶνες,
πνεύματα καὶ νεράϊδες λεγεῶνες
ἀλλάζουνε τῆς νύχτας τὰ σκοτάδια·

Καλὲ τί νά τὶς κάμω τὶς πελώριες
μηχανές, θαματοουργές, πανώριες,
κατακτητὲς πελάου, γῆ καὶ ἀέρα,
τοῦ ἠλεκτρικοῦ τῆ μυστικῆ φοβέρα
ποῦ ἐνῶ σοῦ φέρνει τῆ μέρα σὲ σκοτώνει·
μήπως μ' αὐτὰ λιγότεψαν οἱ πόνοι....

ἈΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ.

ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ....

Διαβάζει τὸ παιδί μου,
βιβλίο, γίνε του σὺ
στήν τρυφερὴ ζωὴ του
σὰ χάδι, σὰ φιλή.

Καὶ μὴ μοῦ τ' ἀγορέψης
μὲ κρύα δασκαλικά
μαθήματα, καὶ πάρτο
καὶ μίλα του γλυκά.

Στὸ δρόμο του μὴν εἶσαι
σκληρὸς ὀδηγητής,
μὲ τὰ παιχνίδια πάντα
νά μοῦ τὸ περπατῆς.

Καὶ πρὶν μοῦ τ' ἀρματώσης
μὲ μάθημα σοφὸ,
δεξὰ νά τοῦ ἐτοιμάσης
τ' ἀμάθητο μυαλό.

Μὲ τὰ τραγούδια πρῶτα
καὶ μὲ τῆ μουσική,
γιὰ νά δεχτῆ τῆ γνώση
νά πάη στήν προκοπή.

ΔΙΑΒΑΣΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Κάθε γραμμή σου, ἄς γίνῃ,
καὶ κάθε σου ψηφί
νὰ μὴν παραπατήσῃ
στὸ δρόμο πού θὰ βγῆ
φῶς καὶ ματιὰ καὶ στόμα
σὰν ἀπὸ μὲ σιαλτὰ·
διαβάζει τὸ παιδί μου
βόηθα το, Παναγιά.

ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ...

Κοιμᾶται τὸ παιδί μου,
μὴν τὸ ξυπνᾶς, αὐγή,
αὐτὸ στὴν ὑπαρξή μου
καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ.

Τὰ δύο σου μάτια (κοίμου!)
καὶ ὁ ἥλιος ἂν ἀργῆ,
δύο ἥλιοι εἶναι δικοί μου
ξύπνα τὸ φῶς νὰ βγῆ.

Τὸ πρόσωπό σου ἢ μέρα,
κοιμᾶσαι ἢ ἀγρυπνεῖς,
ἔτσι σὰν τὴ μητέρα
δὲν εἶν' ἄλλος κανεὶς
καλότυχος, πού ἐμπρός σου
στέκει χαρὰ ὄνειρό σου.

ΕΥΠΝΗΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Εύπνησε τὸ παιδί μου,
Ευπνήστε τῶν πουλιῶν
τραγούδια καὶ μαζί μου
κομμάτια τῶν βιολιῶν,

Μιά μουσικὴ ἢ ψυχὴ μου
νέων ἤχων καὶ παληῶν
στὴν ὄαση τῆς ἐρήμου
τῆ γλύκα τῶν φιλιῶν

φέρτε μου, παῖχτε νάβρω
στὸ ριζικό μου μαῦρο,
τὴν τύχη μου παιδούλα
ντυμένη σὰ νυφούλα
καὶ νὰ μοῦ τραγουδῇ
ξύπνησε τὸ παιδί.

ΣΤΟ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟ ΜΟΥ ΑΓΟΡΙ

Μιά ζωὴ ἀκόμα στὴ ζωὴ
ἀπ' τὴ νυχτιὰ στὴ μέρα·
μᾶς ἤρθες σὰν ἀκάλεστο
φτωχὸ παιδί ἐδὼ πέρα.

Τρίτο μὲ τ' ἀδερφάκια σου,
μὰ πρῶτο μπρὸς στὴν πλώρη
τοῦ καραβιοῦ μου στέκεσαι,
χρυσὴ φιγούρα, ἀγόρι!

Ἄκόμα μέσ' στὸ αἷμα μας
σημάδια ἀρρωστημένα,
βογγώντας κακοδέχονται
τῶν θηλυκῶν τὴ γέννα.

Μὰ ὅταν θ' ἀρθῇ τ' ἀρσενικὸ
φωτίζεται τὸ σπίτι
σὰν ἀπὸ τὸν Αὐγερινὸ
κι ἀπ' τὸν ἀποσπερίτη.

Μὰ εἶν' ἡ ζωὴ μας οὐρανὸς
μὲ ἀπέραντα γαλάζια,
ποὺ τὰ μαυρίζουν δέροντας
μπόρες, βροχές, χαλάζια.

Στὸν κόσμον αὐτὸ πρωτόβγαλτο
παιδί τί νὰ σὲ κάμω ;
ποιά νύφη ἢ μοῖρα θὰ σοῦ βρῇ
γιὰ τὸ δικό σου γάμο ;

Μιά ζωὴ ἀκόμα στὴ ζωὴ
μιὰ σπίθα στὸν ἀέρα,
τοῦ πόνου ἀκόμα ὁ θησαυρὸς
γιὰ μιὰ φτωχὴ μητέρα.

ΣΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΟΥΛΑΣ ΜΟΥ

Με την πλάστρα πνοή του σ' ανασταίνει
μεγάλος ο πατέρας κι ο τεχνίτης,
παιδούλα μου, πού ξαναγεννημένη
ή χάρη σου μου γίνεται μαγνήτης.

Νά σε φιλήσω θέλω και στο γύψο
άπάνω ἔτσι αἰθέρια σκαλιστή
γίνεσαι εἰκόνα ἅγια, γιὰ νὰ σκύψω
κι ἔμπρός σου νὰ σταθῶ γονατιστή.

Τὰ μάτια σου, τὸ στόμα σου, ὅ,τι βλέπει
σ' ἔσὲ γελᾷ, μιλάει, παίξει καὶ φιλεῖ,
πῆραν τὴν ὁμορφιά πού πάει καὶ πρέπει
στὰ πλάσματα πού ἡ τέχνη πιά τὰ ζῆ.

Σοῦ μοιάζει ἡ εἰκόνα σου, καὶ δὲ σοῦ μοιάζει,
εἶσαι ἡ ἴδια κι ἀκόμα εἶσαι μιὰ ἄλλη
κι ἐνῶ εἶσαι καθὼς ζῆς στὸ πλάϊ μας, πάλι
ξένο φέγγος στὴν ὄψη σου χαράζει...

Πλάσμα διπλὸ κρατῶ. Στὴν ἀγκαλιά μου
τὸ ἓνα, στὴ ματιά μου πάντα τὸ ἄλλο,
καὶ δὲν ξέρω σὲ ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ παιδιὰ μου
τὴν καρδούλα μου ὀλάκερη νὰ βάλω...

Τ Α Κ Ρ Ι Ν Α

Αὐτὰ τὰ κρίνα, φίλε μου,
πού μέσα στὸ ποτήρι εὐωδιάζουν,
σὰ λόγια εἶν' ἐρωτάρικα
καὶ μὲ φρενιάζουν.

Αὐτὰ τὰ κρίνα, μάτια μου,
σὲ χίλιους λογισμοὺς κακοὺς μὲ βάνουν·
πρὶν μέσα στὸ ποτήρι μαραθοῦν,
θὰ μὲ μαράνουν.

Αὐτὰ τὰ κρίνα, φίλε μου,
εἶναι σὰν τὰ κορμιά σὰν τὰ κομμάτια,
πού σὲ καλοῦν γιὰ χάδια γιὰ σμιξίματα
μέσ' στὰ κρεββάτια.

Αὐτὰ τὰ κρίνα, μάτια μου,
μὲ τὴ δροσιά τους φέρνουν τὸ μαράζι·
κρυμμένη στὴν ἀσπράδα τους τὴ δολερὴ
φωτιά καὶ βράζει.

Αὐτὰ τὰ κρίνα, μάτια μου,
μοῦ φέρνουν ἓνα ξάναμμα περισσο·
θέλω μπροστά του, νὰ ξεγυμνωθῶ,
νὰ γονατίσω.

Αὐτὰ τὰ κρίνα, μάτια μου,
ἓνα ἓνα ἀδράχοντας τα θὰ τὰ λυώσω
στὸ στόμα μου φιλώντας τα, δαγκάνωντας·
καὶ πάλι ὡς τόσο.

Αὐτὰ τὰ κρίνα, μάτια μου,
τὴν ὄρεξή μου δὲ θὰ τὴ χορτάσουν·
θὰ κοιμηθῶ καὶ θὰ τὰ ἰδῶ στὸν ὕπνο μου,
καὶ θᾶναι ὅπως θάσουν,

Ἐσύ, ἔρωτά μου, ἂν ἤθελε ἡ νιότη σου
τὴ νιότη μου, γιὰ ταῖρι της νὰ πάρη...

Αὐτὰ τὰ κρίνα, μάτια μου,
μοῦ εἶναι ὡσὰν χάροι.

ΓΙΑ ΜΕΝΑ

Γιὰ μένα εἶν' ὅλα ξένα,
δικοὶ καὶ κοντινοὶ
εἶν' ὅλα σὰν ἄλλη γέννα,
σὰν πλάση μακρυνή.

Πόθε, πῶς μὲ βαραίνεις
καὶ πὰ δὲ σὲ γνωρίζω!
Πόνε, σκληρὰ μὲ δένεις
καὶ σὲ παραμερίζω.

Μὰ ὁ πιὸ σκληρὸς ὀχτρος μου
— Τί θέτε, λέω, μπροστά μου ;
Αὐτὸς εἶν' ὁ ἑαυτός μου
μαζὶ μὲ τὴν καρδιά μου.

Χερσοτοπιὰ θὰ κάνω
τῆς μοίρας μου τὸν κῆπο
ἀπλάνευτη στὸν πλάνο,
βουβὴ σὲ κάθε χτύπο.

Πές : γιὰ πολὺ, γιὰ λίγο ;
γιὰ ποῦ ; γιὰ μπρός ; γιὰ πίσω ;
Θεέ μου, νὰ πάω, νὰ φύγω,
νὰ μὴν ξαναγυρίσω..

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ

Ρόδα, κρίνοι, γαρούφαλλα, βιόλες,
πασχαλιές μου! Τὰ μάτια, τὰ χείλη,
τὸ κορμί μου, τὰ αἰσθάνομαι ὅλα
σὰ λουλούδια δροσάτα τ' Ἀπρίλη.

Μὰ ἐνῶ ζῶ σὰν ἐσᾶς κι ἀναπνέω
στή βραγιά, στή γαστροῦλα, στή χλόη
καὶ τὰ ὄνειρα ἀκούω πού βοῦζουν,
ξανθὸ γύρω μου μελισσολόϊ,

ἐνῶ ζῶ φυτρωμένη σὰν ἄνθος
στής χαρᾶς τῆ βραγιά καὶ τῆ χλόη,
τοῦ καημοῦ, τοῦ χαμοῦ ξάφνου ὁ Μάης
σὲ μιὰ νύχτα μὲ κόβει, μὲ τρώει.

Α Ν Ο Ι Ξ Η

Τῆς ἀνοιξης πῶς τὰ λουλούδια
γέρονουν ἐμπρός μου ταπεινά
καὶ περιμένουν νὰ τὰ δρέψω
νὰ μοῦ στολίσουν τὰ μαλλιά.

Νὰ μοῦ μυρώσουνε τὰ στήθια,
νὰ μ' ἀλαφρώσουν τὴν ψυχὴ·
πῶς πλάστηκε θαρρεῖς γιὰ μένα
ὄ, τι πετάει καὶ κελαῖδεϊ!

Τὰ δένδρα πῶς νὰ μὲ ἰσκιώσουν
ζητᾶν, καὶ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ
μοῦ φέγγουν μὴ παραστρατήσω
στὸ κακοτόπι ἐνὸς γκρεμοῦ.

Καὶ τὸ τρεχούμενο νεράκι
δροσάτο πάει γιὰ νὰ τὸ πιῶ
κι ὅλα, νερά, πουλιά, δένδρα, ἄνθια,
ἴδια δὲν ἔχουν ἀλλαγμό.

Μονάχα ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι
ὁ ἴδιος πάντα· κι εἶναι στιγμὲς
πού τὸν ἀκοῦς, πού τὸν κοιτάξεις
καὶ σοῦρχεται νὰ κλαῖς καὶ λές :

Ἐένη εἶμαι, μόνη, δὲ μὲ δένει
ἔγνοια καμιά, καμιά στοργὴ
καὶ μὲ τὴν πιὸ ἀκριβὴ γιὰ μένα
καρδιά σ' αὐτὴ τὴν ἔρημ γῆ!

ΗΒΙΟΝΑ

Κι εκείνοι ποῦναι πιδ κοντά μας,
κι εἶναι για μᾶς αὔρα δροσιᾶς
κι εἶναι ἀπὸ πόνο κι ἀπὸ ἀγάπη,
κι ἐκεῖνοι γίνονται για μᾶς

σὰν τὸ βοριά κι σὰν τὸ χιόνι
ποῦ γοργοπέφτουν ξαφνικά,
χτυποῦν, ρημάζουνε κι θάφτουν
τὴν ἀνθισμένη μυγδαλιά.

ΣΤΙΣ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ ΜΟΥ

ᾠ φιλενάδες μου, ποῦ ζήσαμε μαζί
μὲ τὰ παιχνίδια κι μὲ τὰ μαθήματα
μέσα στὴν ἔγνοια τοῦ σχολιοῦ κι στοῦ σπιτιοῦ τὴ σκόλη
ἀκόμα μὲ τὴν ὄψη σας ἢ θύμησή μου ζῆ,
κι ζῶ για σᾶς τὰ ἴδια τὰ αἰσθήματα,
ὦ φιλενάδες μου, παιδοῦλες τοῦ παλιοῦ καιροῦ.

Και τώρα νιὲς χαριτωμένες
γυναῖκες κι ἄ δὲ γίνετε ἄχαρες,
ἀπὸ τὸν κόσμο τὸν κακὸ
δαρτὲς ἢ μολυσμένες,

ᾠ φιλενάδες μου, ὅσες θὰ πῆρε ὁ θάνατος
στὸ περιβόλι του νὰ τίς ξαναφυτέψη
κι ὅσες ἐσύ, ἔρωτα, θὰ πῆρες
κι ὅσες ἔρωτα, θὰ ἔχῃς ξεπλανέψη
σὲ κακὲς στράτες ἢ σὲ μοῖρες, καλὲς μοῖρες,
ὦ παιδικὲς μου κι πολλές μου φιλενάδες,
κι ἂν εἴσαστε ἀπόκληρες τοῦ κόσμου ἢ κυράδες
μέσ' στὴν καρδιά μου μιὰ χαρὰ κι μιὰ γαλήνη
ὁμορφη, ὅπως δὲν εἶναι ἢ ὁμορφιά,
ὁμορφη ὅπως εἶναι ἢ καλωσύνη,
μὲ κάνει τούτη τὴ στιγμή κι τούτη τὴ βραδυὰ
νὰ σᾶς θυμᾶμαι.

Ἐπιπέστε μοι, καὶ ἵνα ἐπαινεῖται ἡ
 ἀγάπη τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
 χριστοῦ ἐν ὑμῖν πάντοτε ἐν ᾧ
 ὑμεῖς ἀναπαύεσθε ὅτι ἡ ἀγάπη
 τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ χριστοῦ
 ἐστὶν ἡμεῖς ὡς τὰ ἄλλα ἀγάπη
 ἀντιλαμβάνεται ἡμᾶς ὡς ἡ
 ἀγάπη τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
 χριστοῦ ἡμεῖς ὡς τὰ ἄλλα ἡμεῖς
 ἀντιλαμβάνεται ἡμᾶς ὡς ἡ
 ἀγάπη τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
 χριστοῦ ἡμεῖς ὡς τὰ ἄλλα ἡμεῖς
 ἀντιλαμβάνεται ἡμᾶς ὡς ἡ

Ἄχ νὰ μπορούσατε μιὰ—μιὰ
 ν' ἀργοδιαβρίνατε τώρα μπροστά μου!
 ὅσο καὶ νὰ σᾶς ἄλλαξε ἡ κρῖμα ἢ συμφορὰ
 ἢ μὲ τὴ φτώχεια ποὺ μᾶς δένει μὲ σκοινιά
 ἢ λευκοφόρες μὲ τὰ στέφανα τοῦ γάμου,
 κρατῶ γιὰ σᾶς ὀλόδροσο σιὸ φλογερό μου στόμα
 τῶν πρώτων μας χρυσῶν ὥρῶν
 τὸ φίλημα ἀκόμα.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΙΘΑΡΑ

Ζητιανεύεις παίζοντας κιθάρα,
 ὄμορφο κακόμοιρο παιδί,
 καὶ τὸ στόμα σου, ὦ λαχτάρα,
 ἀγωνίζεται κι αὐτὸ νὰ τραγουδή.

Τῆς κιθάρρας σου καὶ οἱ κόρδες
 σὰ ραγισματιῆς καὶ συντριμμοὶ
 κι εἶναι τὸ τραγούδι σου κορμάκι
 ποὺ λαχάνιασε καὶ πάει νὰ σωριασθῇ.

Γέρνει τὸ κεφάλι σου στὸν ὕπνο
 ἀπ' τὸν κάματο κι ἀπ' τὸν παραδαρμό,
 μόνο τὰ χερᾶκια σου ὑπνοβάτες
 γοργοσάλευτοι ἀπάνω στὴν κιθάρα
 μὲ τὸν ἴδιο πᾶνε κι ἔρχονται ρυθμό.

Στὰ πεξούλια κοντοστέκονται οἱ διαβάτες,
 ξεφωνίζουν στὰ τραπέζια οἱ συντροφιές,
 ἔτσι ἀπρόσεχτα σ' ἀκοῦν καὶ σ' ἐλεοῦνε
 χαρὲς γύρω σου καὶ τρέλλες κι ἀκεφιές.

Καὶ κανένας δὲν τὸν ἄγγιξεν ὁ πόνος
 τῆς κιθάρρας καὶ τοῦ τραγουδιοῦ,
 ποὺ οἱ ψυχοῦλες σου εἶναι κι εἶναι οἱ μοῖρες
 τοῦ κακόμοιρου τοῦ ὄμορφου παιδιοῦ.

Ζητιανεύεις μὲ σπασμένη τὴν κιθάρα
 κάποτε σὲ βρίσκει κι ἡ αὐγὴ
 κι εἶσαι σὰν τὸ κρῖνο πού, ὦ λαχτάρα,
 κρέμεται γερμένο πρὸς τὴ γῆ.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Τὰ σκαλισμένα χτυπητὰ τραγούδια σου
σὰ μάρμαρο τὸ κάνουν τὸ χαρτί.
Μιὰ δεύτερη ζωὴ σὰ νὰ τοὺς ἔδωκα
στὰ βάθη τῆς καρδιάς μου, Ποιητή!

Οἱ ἀγάπες οἱ γλυκειὲς κ' οἱ πικροὶ ἔρωτες,
τῶν ποιητῶν οἱ ὠραῖοι γνώριμοι τόποι
μιὰν ὄψη ἀποχτοῦνε πρωτοθώρητη,
γίνονται σὰν τὸ σπάνιο κατατόπι,

Ποὺ μέσα του φωλιάζουν καινούργια πνεύματα
στῶν ἀνθρώπων ἀπόκρυφα τὰ μάτια,
νεράϊδες τοῦ φυτεύουν μαγιοβότανα
καὶ τὰ στοιχιά τοῦ χτίζουνε παλάτια.

Καρποὶ τὰ φρένα μᾶς χαλᾶν λιγώνοντας
βαλμένοι σὲ καλόπλεχτα καλάδια,
ποιήματα σὰν πειρασμοὶ, γλυκόπιωτων
σατανικῶν κὶ ἀφροὶ καὶ κατακάθια.

Κ' ἡ Ρίμα ποὺ σὰ Μοῦσα τὴν προσκύνησαν
μπροστά της οἱ ποιητὲς γονατισμένοι,
γεννάει ἀπὸ τὰ λάγνα της σμιξίματα
τέρατα ποὺ κανεὶς δὲν τὰ προσμένει.

Κ' ἡ Ποίηση μὲ τ' ἀρχαῖο στέρεο βῆμα της,
ποὺ τὸ κόβουν τινάγματα μοντέρνα,
μᾶς παίρνει στὸ χορὸ της καὶ μεθώντας μας,
μᾶς δείχνει Ὀλυμπικὴ καὶ τὴν ταβέρνα!

Ποιητή, γιὰ μᾶς δὲν εἶναι καθὼς ἄλλοτε
χαρὰ, ἢ σεμνὴ χαρὰ τῶν Ὀλυμπίων,
εἰρωνικὸ ἢ σπασμωδικὸ τὸ γέλοιο μας
στὴ λύσσα τῶν παθῶν καὶ τῶν ὀργίων.

Καὶ χαϊδεύει καὶ δέρνει τὸ τραγούδι σου
πρωτόκουστο ξαφνίζοντας τ' αὐτί,
κ' ὕστερα ἀνοίγει μέσα μας φωλιάζοντας
πόδους, γητειὲς ἀλλόκοτες, Ποιητή!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

Τίποτα δὲ βρῆκα στὴ ζωὴ
ποὺ μὲ τὴ στοργὴ νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ,
ἢ ἀγάπη μοῦγινε πληγὴ
κὶ ἡ φιλία διπρόσωπη μιὰ πλάσῃ.

Οἱ ψυχὲς δὲν πᾶνε νὰ ἐνωθοῦν,
τὰ κορμιὰ τ' ἀγκάλιασμα δὲ θέλουν,
τ' ἄστρα τὸ ζευγάρωμα μισοῦν
σβοῦνε, ὑψώνονται, ἀνατέλλουν...

Νὰ σοῦ ξανοιχτῇ μὴν τὴ ζητῆς
τῆς καρδιάς, γονατιστὴ κὶ ἄς κλαίει μπροστά σου,
ὁ ἔρωτας μέγανος εἶν ὑποκριτῆς,
κλαίγοντος, γελάει τὰ δάκρυά σου.

Ἄπο μοναξιὲς ἡ γῆ μεστή,
ἀπὸ ἐρημιὲς οἱ κόσμοι ὀλοιομάτοι,
πάντα θὰ σταυρώνονται οἱ Χριστοὶ
καὶ τὰ χέρια τους θὰ πλένουν οἱ Πιλάτοι...

Καὶ ἡ Μητέρα ποὺ μ' ἀγάπησε, κὶ αὐτὴ
μὲ τὸ αἷμα της ποὺ μ' ἔχει θρέψει,
θὰ φυλᾷ κάτι πικρὸ γιὰ μὲ μαζὶ
κάτι κρύο γιὰ μὲ στὴ σκέψη.

Τὰ παιδάκια μου γύρω μου ἐκεῖ,
ποὺ τὰ πάντα λὲς προσμένουν ἀπὸ μένα,
θάρθη μιὰ στιγμή καὶ θὰ βρεθῇ
πὼς τὸ δρόμο τους μακρὰ τραβοῦν σὰ ξένα.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΣΥΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ

Ἡ γῆ αὐτὴ ὄλο λουλούδια πού γεννᾶ
μὲ τὸν ἥλιο της, ἀνίσως
μιὰ σταλιά κι ἀγάπη τὴν κρατᾶ
θάλασσα τὴν τρώει τὸ μῖσος.

Καὶ τὸ βλέπω πὼς θὲ νᾶρθη μιὰ στιγμή
πού δυὸ ἄνθρωποι θὰ μείνουν οἱ στερνοὶ
σιτῶν θνητῶν τὸ γένος·
ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον θὰ βρεθῆ
μαχαιρωμένος.

ΜΑΝΑ, Σ' ΕΣΕΝΑ ΘΑ ΤΟ ΠΩ...

Μάνα, σ' ἐσένα θὰ τὸ πῶ, δὲ μὲ χωράει τὸ σπῆτι
σὰν πέτρα μὲ βαραίνει·

Μάνα, θὰ μ' ἔκανες καμιὰ καταραμένη Τρίτη,
καμιὰ Τετράδη θλιβερῆ, Πέμτη φαρμακωμένη,

κι ἡ κάμαρά μου φυλακὴ, φάλαγγος τὸ κρεββάτι
καὶ νεκρολούλουδα οἱ ἄνθοι κι οἱ εὐωδιὲς λιβάνια,
ὁ πόνος σου, μανούλα μου, πικραίνει σὰν ὄρφανια.
πατῶ στὴ φλόγα καίγομαι, στὰ χιόνια εἶμαι δροσάτη.

Μάνα, ὄσα γύρω μου, ἀδειανά, κι ὄσα δικά μου ξένα,
ἀπάνου ἀπ' τὸ τραπέζι μου χαρτιά μου καὶ βιβλία
τοῦ λογισμοῦ μου ἀνάπαψη ἢ εὐλογητὴ ἐργασία,
ἄραχνιασμένα μνήματα καὶ μνήματα κλεισμένα.

Μάνα μου, πάρε με στὸ φῶς, βγάλε με στὸν ἀέρα
καὶ πρὶν γενοῦνε σάβανα ἀπάνω στὸ κορμί μου,
σιγύρισε τὰ ροῦχα μου καὶ βάστα τὴν ψυχὴ μου
γιὰ ἕνα ταξίδι μακρονὸ στὸν ξένο κόσμο, πέρα

νὰ δοκιμάσω σ' ἄλλη γῆ, νὰ ψάξω σ' ἄλλους τόπους,
κάτω ἀπὸ μαύρους οὐρανοὺς μ' ἀδιάφορους ἀνθρώπους,
κι ἂν μπορεῖ νᾶβρη μιὰ σταλιά πού γιαιτρικὸ νὰ μοιάζει
ἢ λύπη πού μὲ τυρρανεῖ, τὸ ντέρτι πού μὲ σφάζει,

Μάνη σ' ἐξένθ θά τό πὸ δὲ με χορθεῖ τό σπείν
σάν κέρεθ με βάρειναι
Μάνη θά μ' ἐκάνεσ κενάσ μ' ὄθ' ἀνὰ Μ
κακή Τερδὸν βλῆρον Πέτρι φουκασθεῖν
κί κ' ἀράσ' ὅτ' ὁμοφύλου μου ἀρεμέκ β' κ
καὶ νεκρολογία τοὶ ἄνθρωποι καὶ ἐσωθεῖς ἀγγέλων
ὁ πόνοσ σου, καὶ ἀλλοθι μου, ἀλλοθι σου, ὁ πόνοσ
ἐπὶ τῆς φωνῆσ σου ἀνὰ τὸ ἄσπερον καὶ ἀπὸ τῆσ
Μάνησ σου ἡκίθ' ἀνὰ τὸ ἄσπερον καὶ ἀπὸ τῆσ
σὺν τῆσ φωνῆσ σου ἀνὰ τὸ ἄσπερον καὶ ἀπὸ τῆσ

στάξεμα τὰ ξένα στείλέ με, πού ἤσυντυχιὰ τοῦ ἀνθρώπου
πού οἱ λόγοι τῶν ἀλλόγλωσσων νὰ φτάνουνε στ' ἀν-
τιά μου
σάν ἦχοι δίχως νόημα, ἀπόκοσμου ἐνὸς τύπου
καὶ ὅσοι περνώντας θὰ γροικᾶν βγαλμένα ἀπ' τὴν καρ-
διά μου
τὰ πάθη μου τὰ μυστικά καὶ τὰ παράπονά μου,
ἀνήμποροι νὰ νοιώσουνε τὴ νιοφερμένη ξένη,
πού ἀξήγητα πρωτάκουστα μὲ λόγια θὰ μιλά...
σάν τὴν τρυγὸνα θὰ μ' ἀκοῦν ὅταν βαρυβογγᾶ
σάν τὴν καμπάνα θὰ μ' ἀκοῦν πού γιὰ νεκρὸ σημαίνει.

ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ Χ.

Ὁ μέτωπο, ἀνοιχτὲ οὐρανέ, στ' ὠραῖο τὸ πρόσωπο, ὅπου
ρουφεῖ ἠδονή, βρῖσκει χαρὰ τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου·
μαῦρα μαλλιά στὴν ἄσπερη αὐγὴ τῆσ ὄψης σου, καὶ ἀκόμα
τὸ ἀγγελικὸ χαμόγελο στὸ παραδείσιο στόμα,
καὶ σεῖς, ὦ μάτια, ἀστρόκοσμοι, μιᾶς νύχτας μαγεμένησ
καὶ σὺ κοπέλλα πού σκορπᾶς τὰ μάγια ὅθι διαβαίνεισ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.
ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ	7
ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ	9
ΒΟΣΚΟΠΟΥΔΟ	10
ΑΦΡΟΔΙΤΗ	11
ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΛΟΣ	12
ΤΟ ΔΑΣΟΣ	14
ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ	16
ΤΟ ΚΡΑΣΙ	18
ΕΡΩΤΑ	20
ΜΕΘΩ	21
ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ	22
ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ	23
ΕΔΑ ΝΑ ΠΑΜΕ	24
ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΜΑ	25
ΑΧ! ΟΙ ΠΙΚΡΕΣ ΑΣ ΘΕΡΙΕΥΟΥΝ	26
Η ΧΑΡΑ ΜΟΥ	27
ΣΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΥΝΤΑΞΙΜΙΩΤΗ	29
ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΔΟΥΛΟΥΔΙ	30
ΕΙΜΑΙ ΣΑΝ ΕΝΑ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΛΑΔΙ	31
ΣΑΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗΚΕ ΕΙΡΗΝΗ	32
ΚΑΤΙ ΣΠΑΡΑΖΕΙ ΜΕΣΑ ΜΟΥ	33
ΕΓΩ	35
ΣΗΜΕΡΑ	36
ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ	37
ΜΙΣΕΜΟΣ	38
ΣΤΟ ΠΛΑΙ ΤΟΥ ΑΝΤΡΑ	39
ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ	41
ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩ	42
ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ	43
ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ	45
ΕΥΠΗΝΗΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ	46
ΣΤΟ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟ ΜΟΥ ΑΓΟΡΙ	47
ΣΤΟ ΑΓΑΔΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΟΥΛΑΣ ΜΟΥ	48
ΤΑ ΚΡΙΝΑ	49
ΓΙΑ ΜΕΝΑ	51
ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ	52
ΑΝΟΙΞΗ	53
ΣΤΙΣ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ ΜΟΥ	55
ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΙΘΑΡΑ	57
ΑΦΙΕΡΩΜΑ	58
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ	59
ΜΑΝΑ Σ' ΕΣΕΝΑ ΘΑ ΤΟ ΠΩ	61
ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ Χ.	63

ΔΡΧ. 20

ΤΥΠΟΙΣ : "ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ",
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 7